

правило отъ Ханеманъ: да не се даватъ никога на единъ болѣнъ лѣкарства които не сж опитани на здрави хора.

Тоя законъ на подобни-тѣ тжѣ често критикуванъ, отъ тѣзи кои-то не сж знаили да го проумѣжтъ, има основа-та си и происхождение-то си отъ самиа-тъ опитъ: дѣйствието на кенкина-та връзъ здравъ и болѣнъ челоуѣкъ. Сичкиятъ ученъ свѣтъ знае че Ханеманъ произведе на себе си една силна трѣска, която обемаше студъ, горѣщина и потъ, чрѣзъ пжрвиа-тъ опитъ що иаправи отъ кенкината.

Опита-тъ като се повтори и произведе сжщи-тѣ слѣдствия, основателя-тъ на омиопатиа-та дойде до това дѣто да се попита дали е това едно дѣйствие извънредно, или е единъ общъ законъ който води да бжде една здрава основа на лѣчение-то.

Водимъ отъ това, той опита и други лѣкарства: Белладона-та, на примѣръ, му произведе едно кожно изривание подобно на това на атласката, която се цѣри, както всякъ лѣкаръ знае, отъ тоя лѣкъ; Пулсатилата произведе хроли подобни на лещенката, съ сички-тѣ други признаци на тая сипаничева трѣска, на коя-то тя е спесифическа; Сулфура-тъ (тіукиуртъ) кого-то сичкиа-тъ свѣтъ счита като ероическо лѣкарство на краста-та—и кой-то произвежда едно изривание *подобно* на това кое-то произвежда Акарузъ.

До колко-то опити-тѣ ставахъ по много, до толкова положителни-тѣ дѣйствия се умножавахъ тоже, тжѣ щото Ханеманъ най сетѣ дойде до заключение